

не можеха да вникватъ въ сжщността на неговата работа, но не вѣрвамъ да е имало нѣкой, който въ душата си да не е благоговѣлъ предъ него, чувствувайки вътрешно силата и величието на Пенчовия духъ“.

По свидетелството на сжщия, П. Славейковъ въ Лайпцигъ е билъ „центъръ“ на българската студентстка колония, нѣколко години председател на студентското дружество, „бѣше начело на тържествени трапези, каквито, ние, студентитѣ отъ Лайпцигъ, устройвахме по случай рождественски и възкресни празници. Той бѣше начело на нашитѣ разходки въ празнични дни. Бѣше сжщо и единъ отъ членоветѣ на нѣмското литературно дружество въ Лайпцигъ, въ което тогава проникваха новитѣ работи по нѣмската поезия... Изобщо Пенчо бѣ душата на нашитѣ студенти въ Лайпцигъ, но той бѣ стожерътъ, около който се вѣртѣха и всички видни руси, като проф. Челпановъ и др. (В. Йордановъ — „Спомени“ пакъ тамъ).

Презъ това време Славейковъ не живѣе, обаче, само съ нѣмската литература: изучава най-едритѣ представители на английската, полската — увлича се въ „Панъ-Тадуешъ“ отъ Мицкѣевича, и тогава се заражда мисълта му да създаде и голѣмата си национална поема „Кървава пѣсенъ“, която работи съ прекъсвания до края на живота си, безъ да може да я довърши, продължава да живѣе и съ руската, съ която винаги се е чувствувалъ духовно сроденъ. Особено го интересува Пушкинъ — съ широтата и могществото на своя поетически гений. Пише за него три статии: „Пушкинъ като националенъ поетъ“ (Прѣпорецъ, 1899 г.), „Пушкинъ въ България“ и „Потаената скръбъ на поета“ (с. г. въ сп. Мисълъ). Както и самъ